

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Sabbato. De magnificato post miraculum, ab omnibus, Deo: & à nobis
semper magnificando in omnibus. Si non semper, nunquam magnificas
Deum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

non esse nisi ex Charitate, & Obedientia simul junctis: atque adeo sicut per Charitatem Obedientia perficitur, ita Charitas per Obedientiam, verane sit & perfecta, manifestatur. Qui servat verbum ejus, verè in hoc Charitas est; ait dilectus discipulus, Sanctus quoque Bernardus aptissime de hoc obedienti amore & amanti obedientia. *Amat, inquit, castè & casto non gravatur obedire mandato, castificans magis cor suum, ut scriptum est, in obedientia Charitatis: amat justè, & mandatum justum libenter amplectitur; amor iste merito gratus, quia gratuitus, castus est quia non impenditur verbo, neque lingua, sed opere & veritate: justus est, quoniam*

Tract. de dilig. Deo

qualis suscipitur, talis & redditur. Qui enim sic amat, haud secus profectò, quam amatus est, amat quarens & ipse vicissim, non qua sua sunt, sed qua Jesu Christi, quemadmodum ille nostra, vel potius nos, & non sua quaesivit.

Vide quæ plura hic habet de hoc argumento; Et discè potissimum exemplo Christi Domini sic diligere obediendo, & obedire diligendo, ut omnia tua in charitate, & quantum fieri poterit, in obedientia fiant. Ut cognoscat mundus quia diligo patrem, & sicut mandatum dedit mihi Pater, sic facio. Certè hoc tibi Pater mandat, ut sicut fecit Filius, sic facias, Ioan. 14.

S A B B A T O.
D E M A G N I F I C A T O P O S T
M I R A C U L U M , A B O M N I B U S D E O.
E T A N O B I S S E M P E R M A G N I F I C A N D O
I N O M N I B U S.

Et stupor apprehendit omnes, & magnificabant Deum; & repleti sunt timore, dicentes, quia vidimus mirabilia hodie.

Luc. 5.

V E R I T A S P R A C T I C A.

Si non semper, nunquam magnificas Deum.

RATIO EST, Quia nunquam magnificas Deum, si de divinis ejus Atributis non magnifice sentis.

Sed si non semper magnificas, nempe in adversis a quæ ac prosperis, non magnifice sentis de divinis ejus Atributis.

Ergo si non semper, nunquam magnificas Deum: quamobrem semper magnificandus.

I. P U N C T U M.

TRIA sunt præcipuè admirati, quotquot spectarunt insigne illud miraculum sanati paralytici. Primum, est, potestas summa sanitatis; Secundum, facilitas sanati morbi difficillimi; Tertium, causa & motivum patrati miraculi, nempe ut homo ostenderet se potestatem habere remittendi peccata, & proinde se esse Deum, cui uni hoc esse proprium Judæi crederent.

Tres item affectus admiratio illa produxit, primus est Stupor quidam, quo omnes sensus atque animi facultates præ ingenti admiratione detinentur, & defiguntur in objecto illo stupendo. Secundus est Timor ille, qui dicitur reverentialis, quò stupefacti ad se redeunt, mirum quàm mirificè de Christo senserint, & ad ejus venerationem fuerint provocati. Tertius denique, communis & publica Magnificentia seu glorificatio; quam passim inter se Deo dabant, & obviis quibusque significabant, hæc & similia crebro sermone usurpantes. *Quia vidimus mirabilia hodie; QUA nunquam sic vidimus.* Luc. 5. Marc. 2.

Hoc est scilicet Exercitium Divini Amoris & vitæ unitivæ in perfectis, qui dum contemplationi Divinarum Perfectionum & mirabilium Dei operum suaviter vacant, sic ad eum honorificandum & magnificandum excitantur, ut hoc unum in ore habeant, **BENEDICTUS DEUS, MAGNIFICETUR DOMINUS, MANIFESTETUR CHRISTUS.** Quod quidem facile est & perjuvandum, dum sic suaviter afficiuntur in Deum, sive ob infusos pietatis sensus, sive ob prosperos rerum gestarum eventus. Sed si sua-

vitas

Pf. 49. **V**itas vertatur in amaritudinem, si prosperitas in adversitatem: an ita semper æquali facie reddent eandem Domino magnificentiam? Id valde rarum, & verè David Deo, de quovis homine. *Confitebitur tibi cum benefeceris ei*, quasi diceret, factis proni sunt homines ad benedicendum Deo, cum Deus illis benefacit: sed si aliquando Deus ad eorum probationem desinat benefacere, desinent & illi statim Deo benedicere.

At verò audi; *Si non semper, nunquam magnificas Deum.* Quod certe est mirum, & idcirco attentius expendendum. Ratio autem quæ afferretur eò est solidior, quò in nativa significatione magnificandi Dei magis fundatur. Cum enim magnificare Deum, nihil aliud sit, quàm magnitudinem eius prædicare. Bonitatem, Sapientiam, Æquitatem, Justitiam, & alia eius Attributa seu divinas Perfectiones, & admiranda opera decantare, extollere, & dignis efferre præconiis; Certè nunquam ita magnificabis Deum, nisi de divinis eius Attributis magnificè sentias, alioquin aliud ore diceres, & aliud corde sentires, quod longè alienum est à divinis laudibus, & à suprema magnificentia Deo danda. *Date magnificentiam Deo nostro; MAGNIFICATE Dominum meum MAGNIFICATUR Dominus;* & quoties sic Scriptura nos invitat ad hoc debitum Deo persolvendum nonne id primò imprimi animis nostris, ut magnificè de Deo sentiamus, sicut revera, *Magnificus est in sanctitate, in justitia, & cæteris omnibus attributis;* hanc enim semper rationem proponit *Cantemus Domino, gloriosè enim magnificatus est equum & ascensorem dejecit in mare. MAGNIFICENTIA eius discurrunt nubes. TVA est Domine Magnificentia, Potentia, & Gloria. MAGNIFICATA est usque ad cælos Misericordia eius, & usque ad nubes veritas eius.* Quod cum ita revera sit, nemo aliter sentire de Deo potest: aut qui aliter sentiat, nunquam is Deum magnificare poterit: aut si magnificet, non nisi ut hypocrita, de quo bene prophetavit Itaias. *Hic labiis me honorat, cor autem eius longè est à me.* Velle sine hoc tibi exprobrar?

II. PUNCTUM.

SED si non semper magnificas Deum, id est in adversis æquè ac prosperis, non magnificè sentis de divinis eius attributis.

Quid enim sentis de divina eius Bonitate? Magnam scilicet & magnificandam cum relucet in prosperis: at verò cum ita non apparet in adversis, non esse ita magnam & magnificandam!

Itane verò putas sic te sentire magnificè de Dei Bonitate? Itane tantum dici poterit magnifica Dei Bonitas, cum in prosperis benefacit, cum verò manum retrahet in adversis, non erit etiam bonus Deus! O Blasphemiam non ferendam!

De divina verò Potentiâ, & summo eius Dominio, quid te magnificè dicis posse sentire, si non æquè magnificas in adversis, atque in prosperis, cum in eo præcipuè sit summum & absolutum Dominium, quod pro suprema sua potestate possit Deus de unoquoque homine ad nutum & voluntatem suam sic disponere, ut quidquid tandem adversitatis inde homini accidat, non possit homo dicere, *Cur ita facis?* Tu ergo qui hanc Potestatem non magnificas in adversis quid magnificè tandem de hac divina potestate sentis? quid de Justitia? quid de Sapientia? quid de aliis Attributis, quæ in malis inferendis non minus relucet, quàm in bonis? quomodo magnificè de iis senties, cum non essent magnifica, si tantum in bonis essent, & non in malis?

Audi S. Augustinum, *Tanta quippe est Omnipotens eius Bonitas, ut etiam de malis possit facere bona, sive ignoscendo, sive sanando, sive ad utilitatem priorum cooptando, atque vertendo, sive etiam justissimè vindicando; Omnia namque ista bona sunt, & Deo bono atque omnipotenti dignissima, nec tamen sunt nisi de malis.* Et rursum alibi *Qui creavit omnia valde bona, & mala ex bonis oritura esse præsevit, seivit magis ad suam potentissimam bonitatem pertinere, etiam de malis bene facere, quàm mala esse non sinere.*

Hoc est magnificè sentire de Attributis; & à contrario, qui non ea in malis ita magnificat, de his non sentit magnificè, sed malignè, impiè, injuriosè. *Tres ille habet sententias, inquit idem S. Augustinus, aut non est Deus, sicut dixit impius cui displicet quidquid illi accidit præter voluntatem; aut injustus est Deus, cui ista placent, & qui hac facit: aut non gubernat Deus res humanas, nec cura est illi de omnibus; Nonne tremis ad hæc verba?*

III. PUNCTUM.

SNON ergo semper, nunquam magnificas Deum, Nam nisi magnificè de Deo sentias, nunquam Deum magnificas; non potes autem dici de illo sentire magnificè, si non semper & in adversis æquè ac prosperis magnificas, quia non minus tum verè est magnificus & magnificandus, quàm in prosperis quibusvis eventibus. *Benedicam Dominum in omni tempore: semper laus eius*

in ore meo. DICANT semper, magnificetur Dominus, SEMPER, magnificabitur Christus in corpore meo. sive per vitam sive per mortem. Non putabant illi videlicet se posse unquam, nisi semper magnificarent: tu vero secus credes? Tu in proficis quidem, sed in adversis non æque Deum laudabis! Deplora hanc impietatem, & ut deinceps caveas, discite quod ait sanctus Augustinus. Breve magisterium, ut semper laudes Deum, veroque corde non falso dicas. Benedicam Dominum in omni tempore. Breve mysterium est scilicet, ut non veris cum misericorditer dare, cum dat; misericorditer auferre, cum tollit: nec te credas à Misericordia derelinqui, qua tibi aut blanditur dan-

in Ps 144

do, ne deficias, aut te corripit exultantem, ne peccas. Sive ergo in ejus donis, sive in flagellis laudam eum; laus flagellantis, medicina est vulneris.

Sic quondam Rex ille potentissimus qui aiebat: Nunc igitur ego Nabuchodonosor laudo, & magnifico & glorifico regem Cœli: quia omnia opera ejus vera, & via ejus judicia, & gradientes in superbia potest humiliare: Quasi diceret, æque in adversis ac prosperis magnificandus est, quia æque in istis magnus est & omni dignus magnificentia. Sic Darius ejus successor decreto propterea facto, ut in universo imperio & regno, tremiscant & paveant Deum Danielis. Ipse est enim Deus unicus, & æternus in sæcula.

Ibid. 6.

DOMINICA QUINTA
POST EPIPHANIAM,
NISI SIT SEPTUAGESIMA.

DE ZIZANIIS IN MEDIO TRITICI
SEMINATIS, QUÆ CHRISTUS IPSE DO-
MINUS DECLARAVIT ESSE MALOS
HIC VIVENTES INTER
BONOS.

*Dum dormirent homines, venit Inimicus, & superseminavit zizania,
in medio tritici. Matth. 13.*

VERITAS PRACTICA.

Sicut non sunt amanda vitia, propter amicos homines: sic non sunt odio habendi homines, propter eorum vitia.

RATIO EST, Quia idcirco non sunt amanda vitia propter amicos homines, ne affectum nostrum preferamus Deo, qui vetat vitia.

Sed si odio haberemus homines propter eorum vitia, sic affectum nostrum prefereremus Deo, qui vetat illud odium.

Ergo nec sunt amanda vitia propter amicos homines, nec sunt ulli odio habendi homines, propter eorum vitia. Quod tamen in praxi est rarum.

I. PUNCTUM.

SIMILE factum est Regnum cœlorum hominibus, qui seminavit bonum semen in agro

suo. Vide quod reliquum est parabolæ, & quam Christus ipse Dominus explicationem affert, eodem Capite, ubi hæc inter alia; Bonum semen hi sunt filii regni, Zizania autem filii sunt nequam. Hinc porò est cruta Veritas multum practica. Ut neque sint amanda vitia propter homines vitiosos quos diligimus, neque sint odio habendi homines propter eorum vitia, que detestamur. Hoc enim sæpe accidit bonis, qui inter malos versantur, ut vel hos oderint, si non amant eorum vitia: vel si hos amant, non fugiant eorum vitia, sed foveant, & quodammodo comant acament: Quod utrumque valde damnosum est, & ex æquo cavendum propter eandem omnino rationem.

Nam quid est quod non sint amanda vitia propter amicos homines? Hoc primò est expendendum, quod sit facilius intellectu, unde aliud patebit apertius. Quid autem illud est, nisi quod aperte venentur à Deo vitia, que si amarem propter homines quos amamus, tunc